

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב סמל סתיו גולן ז"ל

בן דורית ודניאל

נולד בירושלים

בתאריך א' בחשוון תשמ"ג, 18/10/1982

התגורר בירושלים

התגייס בנובמבר 2000

שרת בחיל האוויר

נפל בעת מילוי תפקידו

בתאריך ג' באדר א' תשס"ה, 11/2/2005

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 7 שורה: 10 קבר: 7

הותיר אחריו הורים, שני אחים ואחות

בן 22 בנפלו

קורות חיים

בנם הבכור של דורית ודניאל. נולד ביום א' בחשוון תשמ"ג (18.10.1982) בירושלים. אח לטל, עינב ואופק. גדל ביישוב הקהילתי גבעת זאב, צפונית לירושלים, שם למד בבית-הספר היסודי "ממלכתי א"י" והמשיך לחטיבת-הביניים המקומית. את לימודיו התיכוניים עשה בבית-הספר התיכון "אורט רמות" בירושלים.

כמי שגדל בבית שסבב סביב עולם התעופה והטיסנים, סתיו התעניין מאוד בתחומי החלל והתעופה. משחר ילדותו בילה שעות רבות בשיעורי טיסנאות ובהפעלת טיסנים כתחביב יום-יומי, בנה והטיס דאוני צוקים נהוגי רדיו ובהמשך עבר לטיסני מנוע ורדיו. יחד עם זאת, גילה עניין גם בהיסטוריה, ארכאולוגיה ותנ"ך, ואלה תפסו מקום נכבד בחייו כמקורות ידע ועיון.

סתיו התגייס לצה"ל בסוף חודש נובמבר 2000 ושירת בחיל האוויר כלוחם במערך טילי ה"סטינגר" של הנ"מ. במהלך שירותו סיים בהצטיינות קורס מ"כים ובסיומו הפך לאיש סגל מן המניין, תחילה כמפקד טירונים בבית-הספר לנ"מ, ולימים קודם והפך לסמל מחלקה.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

בתפקידו האחרון במערך הנ"מ שירת כמש"ק "סטינגרים". לכל אורך תפקידו הפיקודיים זכה בשבחים רבים, הן מפקודיו והן ממפקדיו. סתיו נודע כמפקד מקצועי, מיומן ואנושי כאחד. בכל אשר שלח ידו הניב תוצאות מעולות - בפן המקצועי, ובעיקר בפן החברתי.

לקראת תום שירותו הצבאי בחר סתיו להתנדב לקורס טיס כדי לממש את חלום הילדות שלא חדל לפעום בו. ביולי 2003 הצטרף לשלב המכין של קורס 152 כפרח-טיס מן המניין ונאלץ לעבור טירונות פעם נוספת. הוא הסתגל לדרישות הקפדניות, קיבל ציונים טובים במבחנים וסיים את השלב המכין בהצלחה רבה. בריאיון שהעניק לביטאון חיל האוויר סיפר: "תמיד רציתי להגיע לקורס טיס, זה היה חלום עבורי". כשנשאל על תחושותיו להתחיל את הקורס בשלב כה מתקדם בשירותו אמר: "חשבתי קדימה, אל מעבר לקורס, ראיתי את זה בתור מה שיהיה הקריירה שלי". והחברים מהקורס מעידים: "... סתיו הגיע אלינו עם המון ניסיון מהשירות הקודם שלו כמפקד וכך מיד אצלנו, ממש כמו בבית, סתיו הפך לאח בכור בשביל כולנו. כל מי שהיה בחברתו הרוויח מיכולת הנתנה האדירה שלו - אם במילה טובה או עצה למודת ניסיון, וכשצריך - אז גם אוזן קשבת. ... תכונה נוספת שבלטה אצל סתיו היא הנחישות ויכולת הלחימה הבלתי נגמרת".

סתיו הספיק לעבור מספר תכנים בשלב הבסיסי של קורס הטיס, וכאשר הגיע שלב הלימודים המעשיים, לא היה מאושר ממנו. על הטיסות סיפר בעיניים בורקות: "זה היה תענוג. ללבוש סרבל טיסה, לעלות למטוס, לבצע את בדיקות החירום, לטוס... במהלך הקורס הרגשתי פשוט בשמים, הייתי חוזר הביתה עם חיוך".

במאי 2004 אובחן סתיו כחולה במחלת סרטן הדם מסוג לימפומה. במשך כשנה נלחם במחלה בכל כוחותיו ועוצמותיו, בגבורה ובאצילות נפש. גם ברגעיו הקשים ביותר לא שכח את אהבתו לטיסה; לאורך כל ההתמודדות עם המחלה והטיפולים הקשים והמייסרים היה נחוש לחזור ולסיים את הקורס, אולם לא זכה לכך. ביום שישי, ג' באדר א' תשס"ה (11.2.2005), נפל סתיו בעת מילוי תפקידו והוא בן עשרים ושתיים. יומיים לאחר מותו נערכה לו הלוויה צבאית, בה בלטו מדי חיל האוויר. חבריו לקורס, שלא עזבו אותו לרגע בתקופת המחלה, הספידו אותו וירו לכבודו מטח כבוד. סתיו נטמן בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. הותיר הורים, שני אחים ואחות. לאחר נפילתו הועלה לדרגת רב-סמל.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

לזכרו של סתיו הוקם אתר הנצחה באינטרנט בכתובת <http://www.stavgolan.com> באתר גלריית תמונות מתקופות שונות בחייו, שירים הקשורים בשמו ושורה ארוכה של הספדים ומכתבי פרדה מהם עולה דמותו יוצאת הדופן. כן מכיל האתר דף מידע על מחלת הלימפומה ותיאור מאבקו האמיץ של סתיו בה. מדור מיוחד מוקדש לטיסנאות, שהייתה תחביבו העיקרי. טיסנו האחרון היה מסוג P51 Mustang של "Top Flit" בעל מנוע 120, ארבע פעימות. מאות שעות עבודה הושקעו בבניית הטיסן, תוך שימת לב לפרטי פרטים, אך סתיו לא הספיק להטיסו.

סיפור חייו ומותו של סתיו סוקר בהרחבה בעיתונות הצה"לית והאזרחית, והכתבות מופיעות במלואן באתר. באפריל 2005 התפרסמה בביטאון חיל האוויר כתבת ענק הנושאת את הכותרת: "סיפור עצוב בשני חלקים על לוחם אמיץ ועל מלחמה בלתי אפשרית". סתיו, שהתראיין בתקופה בה נדמה היה כי הביס את הסרטן, גולל את קורותיו בכנות רבה. הכתבה מתארת את השתלשלות המחלה ואת סיפור ההתמודדות עמה - עד לסוף הטרגי.

אלוף-משנה נ', מפקד בית-הספר לטיסה, כתב לזכרו של סתיו: "מסלול המראה של כל לוחם צוות אוויר בחיל האוויר הנו קורס טיס בבית-הספר לטיסה. לפני כשנה וחצי התחלת את ריצת ההמראה הפרטית שלך. ריצה מבטיחה שנשענה על המון יכולת, מוטיבציה והשקעה. עבורך אמורה הייתה זו להיות תחילת הגשמתו של חלום אישי. אולם לפני שנה נעצרה ההמראה בגלל המחלה הארורה. מאז, במשך שנה, ליוונו אותך סתיו, ואתכם דורית, דני, טל, עינב ואופק, במלחמה הפרטית שלכם. שנה בה חוונו יחד איתכם רגעים של תקווה ורגעים של חשש. שנה בה נפעמנו לא אחת מעוצמות הנפש שלך ושל בני משפחתך, מהאמונה המשותפת אשר הייתה הנשק העיקרי במאבקכם.

סתיו, היכרותנו האישית החלה רק לאחר פרוץ המחלה. במפגשים אלו זכיתי להכיר אדם נדיר, לוחם נחוש, אופטימיסט חסר תקנה. אדם בעל לב ענק ואוהב היודע גם ברגעים הקשים להעניק ולהתעניין ולא רק לדרוש. תמיד התעניינת מה חדש בביס"ט ומה שוב עוללו חבריך לקורס 152, ליווית אותם מרחוק וחווית איתם את קשייהם והתלבטויותיהם כאילו אינך נמצא בעיצומו של מאבק אישי, קשה ותובעני. אני זוכר כיצד הראית לי את הטיסן החדש וכיצד התייעצת איתי, האם להתחיל ללמוד כדי להקל בהמשך על החזרה לקורס. ברגעים אלו כל כך קיוויתי

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

והאמנתי שאם יש עוד קמצוץ של צדק בעולם, אזי בוודאי תנצח את המחלה, כי הרי זה כל כך מגיע לך, כי יש לך עוד כל כך הרבה מה לעשות, ליהנות ולתרום. אולם המחלה הכריעה אותך וכך נזכור אותך תמיד סתיו, פרח שכל כך רצה לטוס ולנסוק למרומים, אך יישאר לעד פרח-טיס. ... סתיו, כל כך קיוונו שעבורך השמים יהיו הגבול, והיום השמים אוספים אותך לחיקם לעד. היה שלום, אנו מצדיעים לך ואוהבים אותך".

רס"ן ג', מפקד הטייסת, כתב: "הכרתי אותך לפני מעט יותר משנה, עת התחלת את שלב ה'בסיסי', ואני הייתי משוחח באופן אישי עם כל הוותק"צים. במהלך אותה שיחה סיפרתי עד כמה קל לכל הוותק"צים לוותר לעצמם ו'לצלוח' את ה'בסיסי', שלב בו מושג הלוחמנות הוא אחד מהערכים המובילים. כחודש מאותה שיחה נפלת למשכב ומאז - לימדת אותי פרק בלוחמנות! שנה ארוכה, תובענית ומתישה בה לחמת בכל כוחך. ומה ראיתי במהלך אותה שנה - ראיתי משפחה חמה, מסורה, אוהבת ודואגת. עם משפחה שכזו אין פלא שכל כך רצית שיישארו לידך יומם וליל. ... נזכור אותך לעולמי-עד כבחור צעיר, גבוה, חסון, בלונדיני עם עיניים כחולות וחיוך מבוש. נוח לך בשלום ושמור עלינו מהמרומים".

סרן י', מפקד הצוות ב'בסיסי', כתב: "מה אברך לו במה יבורך - זה הילד, שאל המלאך // ובירך לו חיוך שכמוהו כאור / ובירך לו עיניים גדולות ורואות / לתפוס בן כל פרח וחי וציפור / ולב להרגיש בו את כל המראות // ובירך לו הורים שעליו רק חושבים / ובירך לו אחים שאותו אוהבים / נשמה שאוהבת בפשטות את כולם / ושמחה אמיתית על כל רגע איתם // מה אברך לו במה יבורך - זה הפרח, שאל המלאך // ובירך לו תמימות של פעוט מהגן / וצניעות וענווה של ילדה ביישנית / סקרנות עד בלי די / ומבט לא נשכח / כישרון ענקי ועתיד כה מובטח // ובירך כי ידיו הלמודות בפרחים / יצליחו גם ללמוד את עוצמת הפלדה / ורגליו הרוקדות את מסע הדרכים / ושפתיו השרות את מקצב הפקודה // מה אברך לו במה יבורך - זה הנער, שאל המלאך // הנער הזה - עכשיו הוא מלאך / לא עוד יברכוהו, לא עוד יבורך / אלוהים - לו אך בירכת לו חיים".

ספדו לסתיו החברים מהקורס: "... כשהיינו ב'בסיסי' במהלך מסע קשה במיוחד, כשכולנו רצינו כבר לוותר, סתיו - כשהוא כבר חולה וסוחב על עצמו משקל נוסף לשלנו - לא הסכים לוותר, הוא המשיך קדימה, לקח את כולנו איתו והמשיך להילחם, ממש כמו בשנה האחרונה נגד המחלה, כשהמשיך להילחם עד הסוף. חשוב לנו שתדע, סתיו, שאתה ממשיך

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

איתנו. שמחת החיים, החברות שלך וכל הדברים הנפלאים שלימדת אותנו ממשיכים איתנו קדימה, להגשים את החלום שלך ולחיות את האהבה האדירה שלך לעולם הזה. תודה שהיית איתנו. אוהבים אותך תמיד".

כתב נופר, החבר הטוב שליווה את סתיו ברגעים הקשים: "... זכיתי להכיר אדם שיכול להיות המצפן הרוחני, הערכי, המוסרי, שלי ושל כל אחד מאיתנו. החיוך והעיניים שלך אמרו הכול. ... היה לך חוש הומור נפלא שהיה יכול להפוך כל בכי רע לצחוק מתגלגל. היית סקרן ותמיד צמא לדעת עוד ועוד. ... אהבת את משפחתך כל כך, לא הפסקת לדבר בשבחם, ותכננת ביום מן הימים להקים גם אתה קן משפחתי משלך יחד עם ליטל היקרה. הרגשת שחייך מלאים כשאתה איתה, עניך קרנו כשדיברת עליה. סתוי, שאלתי אותך באחד הלילות במהלך התקופה הקשה הזו: 'מדוע אתה חושב שהמחלה הזו תפסה אותך ולא מישהו אחר?' ענית לי: 'מישהו אחר, קטן, חלש ונרפה ממני היה אמור לחלות בה, אך הקרבתי את עצמי כדי להילחם במקומו'. בתשובתך זו ציווית לנו, הנותרים פה מאחור, להמשיך בדרכך: לעזור לאנשים, לאהוב את הבריות, לתת כבוד אחד לאחר, ואת הכול לעשות בלב רחב ובחיוך גדול. ... אתה היית ועודך הנפש האיתנה שמחזקת אותנו כל כך. אזכור אותך לעד, אחי היקר...".

כתבה נירה: "... לא פעם אנו תוהים לעצמנו איך נראית חברות אמיתית? איזה ריח יש לה? ואיך מרגישים כשחווים אותה ... רציתי שתדעו שסתיו ידע את התשובה. הוא ידע שחברות זה לתמוך ולהיתמך, להקשיב ולספר, ליעץ ולהתייעץ. הוא ידע שחברות זה להישאר. וככל שקשה - להישאר יותר. ... חבר אמיתי הוא כזה שמניח את ראשו רק כשהשני נרדם, ומלטף, ורק אז נותן לדמעות החמות לזלוג על לחיו, בלי שאף אחד יראה, בלי שאף אחד ירגיש - במיוחד חברו ששוכב לידו. וכשחברו מקיץ משנתו הוא מנגב את הדמעות ומצייר מיד את ההבעה האופטימית, כשבלבו מתחוללת דאגה ואהבה אמיתית למישהו באמת מיוחד ששווה לעשות את כל זה בשבילו. ואז מתחיל מסע החיזוקים וההתחזקויות שאחד שואב מהאחר, בלי הבדל מיהו הבריא ומיהו החולה, מיהו 'החזק' ומיהו 'החלש', והמסע הזה כולל חיוכים מלאי אהבה מתוך מיטת החולי - עם מסר ברור: לעולם לא לחשוב רק על עצמך, אפילו במצבים הקשים שהחיים מעמידים אותך בהם. וכתגובה למסר הזה נוצר מסר חדש שניבט מהקירות המקושטים בשמחת חיים: לעולם אינך לבד, אחי...".

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

כתבה ליטל, בת זוגו של סתיו: "סתיו ילד שלי, אף פעם לא חשבתי על הרגע בו אצטרך להגיד לך 'שלום' שאין לו סוף. בכל התקופה האחרונה, לא משנה עד כמה היה מתסכל ורע, שאבתי ממך כוח ותקווה כי ידעתי שכשיש לך מטרה - אתה משיג אותה. ... רציתי להגיד לך תודה על שנתת לי להיות איתך ברגעים הקשים ולהבין עד כמה אני אוהבת אותך ומוכנה לתת לך הכול. ... עכשיו, אנחנו נשארים כאן בלעדך, עם רסיסי זיכרונות ותכניות שמטפטפים לתודעה יחד עם הגשם, ומטר האנשים שנגעת בהם ובאים לספר על מקטעים שאז נראו כשגרה, אבל היום הם סיפור חייך. ... אתה הורדת לי את הירח והקפת אותי באהבה עצומה. אני מקווה שתהנה שם למעלה בשמים. אני אוהבת אותך לנצח".

במלאות שנה לנפילתו כתב אביו של סתיו: "סתיו בני, גיבור שלי, אני רוצה להודות לך על עשרים ושתיים השנים המקסימות שבהן הענקת לנו - למשפחתך, לבת זוגך ולחבריך - יופי, חום ואהבה, שמחת חיים ואיכות, הרבה איכות. היית התינוק הכי שקט שיש, הילד עם העיניים הכחולות, הנוצצות והתלתלים הזהובים, התלמיד המתמיד שהמורות מאוד אוהבות, העלם החתיך ויפה התואר, חייל, מדריך ומפקד, חניך מצטיין בקורס הטיס הנכסף - חלום חייך ... אך לפני שנה התקבלת לקורס טיס אחר - קורס טיס של מלאכים. הקורס הזה נמשך בדיוק שנה. בקורס הזה לחמת את מלחמת חייך בגבורה. ... עכשיו, עם כנפיים של מלאך מתלמד, טוס ושמור עלינו מלמעלה. אני גאה בך".

כתבה הדודה איה, שעיצבה את אתר ההנצחה: "נולדת בסתיו והלכת מאיתנו בחורף, ובין לבין ... נגעת בנו - בחום של קיץ - ובפריחות של אביב. בשבילנו סתיו - אתה תישאר צעיר לנצח...".

לזכרו של סתיו התקיימה תערוכת מסוקים מונחי רדיו בתעשייה האווירית וכן התקיים ערב שירים מיוחד. עוד הונצח סתיו בעמוד הקישורים של אתר "טיסנט" - האתר של קהילת המטיסים.